

1997-05-04

Ett barndomsminne.

På Heda socken allmänning fanns på trettioalet två torp.

Det ena låg på "Norrö" rote mot Kroxeryd rågång. Här bodde mina föräldrar.

På det andra som låg på "Vallby" rote mot Månsabola bodde en son till "Smen i Norräng".

Han hette Hugo Nilsson, hans fru hette Lisa. Hon väntade barn mot jul, jag tror det var 1935.

På juldagsmorgon bankade det på vår dörr, jag hörde Hugo säga till mor, vill du gå bort till Lisa för nu är det dags. Det hade snöat ett par decimeter under natten.

Hugo hade cykeln på ryggen, han skulle ta sig mot Kroxeryd och landsvägen, vidare mot Backasand där barnmorskan bodde. Hon kallades för "Mor Andersson" en barsk kvinna. Jag kan än idag se när mor försvann bakom ladugårdsknuten, hon hade lånat fars stövlar och hade stallyktan i handen. Mor hette Maria men kallades Maja.

När Hugo kom fram till Backasand satt det en lapp på dörren att Mor Andersson var på julotta i Åby kyrka, han tog vägen tillbaka till kyrkan. Där fick han tag på Sven Elf, han letade i bänkraderna och fick syn på Mor Andersson.

Hon skulle ha sin väska med sig så det blev att ta taxi till bostaden för att hämta den. Hugo följde med i taxin så långt de kom på Månsabolavägen, sedan var det att pulsa i snön fram till torpet. När de kom fram var Mor Andersson ilsken, det skulle varit ordnat med slädskjuts från Månsabolavägen.

Hugo var också ilsken, han menade att det inte var så lätt att ordna det.

Barnet som var en rar liten flicka var redan född och väl omhändertaget.

Mor satte på kaffekokaren, tog fram lite av julmaten och tände ljus.

Det blev lite julstämning efter alla strapatser. Mor Andersson blev riktigt mild.

När hon skulle ta sig hem sa hon att hon egentligen hade jag inget här att göra, för det här har Maja och Lisa skött så bra själva.

Så var livet ute i skogarna
för sextio år sedan.

Tore Stålnapp